

Различно общество

Днес повечето хора асоциират идеята за това „всеки да прави, каквото желае“ с хаос и смърт, а асоциират всеки, който е покорен и се „подчинява на закона“ с ред и цивилизация. Без мита за „авторитета“ обаче, хората биха имали съвсем различен манталитет. Без „авторитет“, който да следват и се подчиняват сляпо, без възможността да хленчат пред „компетентните власти“ да поправят всичко, хората би трябвало да откриват сами за себе си кое е правилно и кое е неправилно и как да решават проблемите. Някой може да твърди, че човешките същества са твърде недалновидни, мързеливи и безотговорни, за да управляват собствения си живот, но точно вярата в „авторитета“ им позволява да станат толкова мързеливи и безпомощни. Докато вярват, че оправянето на нещата не е тяхна работа, че решаването на проблеми не е тяхна работа, и че всичко, от което се нуждаят, е да се подчиняват на господарите си, действат като немислещи пионки в генералния план на някой друг човек, на тях не им трябва да пораснат. Но отхвърлянето на суеверието принуждава човек да се озове в положение да разбере, че на Земята няма нищо над него, което означава, че той е отговорен за своите собствени действия (или бездействие); той е човекът, чиято работа е да направи света по-добро място; той е човекът, който трябва да накара обществото да функционира.

Вече, разбира се, има и етатиристи, които се опитват да направят позитивна разлика, но обикновено тяхната вяра в „авторитета“ превръща добрите им намерения в злодеяния, изопачава тяхното състрадание в насилие и превръща тяхната производителност в гориво на потисничеството. Например, много хора, които постъпват във въоръжените сили, отначало имат благородната цел да защитят

своите сънародници от враждебни чужди сили, а много от онези, които стават „полицейски служители“, правят това с намерението да помагат на хората и да защитават добрите хора от лошите хора. Обаче, щом станат агенти на митичния звяр, познат като „Власт“, те незабавно престават да бъдат защитници на своите собствени ценности и своето собствено възприемане на това кое е правилно и кое е неправилно, а напротив – стават служители на своеволните прищявки на политиците. Във всяка Власт в историята, онези, които претендират, че са „защитници“, се превръщат бързо, ако не незабавно, в агресори. Първият акт на почти всеки режим е да наложи някакъв вид „данъчно облагане“, за да ограбва насилствено своите поданици, обикновено с тъпото извинение, че трябвало да направи така, за да бъде в състояние да защити хората от грабители. Значи, по ирония, много хора приемат идеята, че „Властта“ е единственото нещо, способно да предпази добрите хора от злите. Всъщност, само при пълното *отсъствие* на суеверието, наречено „авторитет“, добрите намерения на евентуалните защитници и бранители наистина могат да служат на човечеството.

Например, народно опълчение, формирано за целите на отбраната на дадено население срещу чужди нашествия – за което нито неговите членове, нито който и да било друг човек смята, че изобщо има някакъв специален „авторитет“ начело – ще бъде ръководено от личната съвест на всеки отделен член. Една такава организация може да бъде изключително ефективно средство за упражняване на оправдана отбранителна сила, тъй като е неподатлива на обичайната корумпираност на авторитарните „охранители“-рекетьори. Един член на народното опълчение, който не страда от заблуда за „авторитета“, не би могъл да използва и не би използвал извинението „просто изпълнявам

заповеди“, за да се опита да отхвърли отговорността за своите собствени действия. Ако той използва насилие, той, а и всеки около него, знае, че той *лично* е направил своя избор, и че той лично е отговорен за него, и трябва лично на него да му се търси отговорност за неговите действия. Казано накратко, единственият момент, когато едно народно, неавторитарно опълчение би могло да стане потисническо, е ако всеки индивид в него лично избере да действа по този начин. За разлика от него, армиите на „Властта“ могат да станат потиснически в резултат само на *една* наистина злонамерена личност в командната верига, ако хората под нея са ефективно обучени предано да изпълняват заповеди.

Без мита за „авторитета“ не всеки ще действа отговорно и доброжелателно. Но когато всеки човек приеме, че носи лична отговорност за себе си, има далеч по-малка вероятност добри хора да изпълняват нарежданията на лоши хора, което сега се случва постоянно чрез вярата в „авторитета“. Етатистите често се плашат от това, което някои хора могат да направят, ако не са възпирани от „Властта“. Онова, от което би трябвало те да се плашат обаче, е това, което тези хора могат да направят, ако *станат* „Власт“. Размерът на вредата, която може да причини един враждебен, злонамерен човек сам е нищо в сравнение с вредата, която може да причини една враждебна, злонамерена „авторитетна личност“ чрез покорни, но иначе добри хора. Казано с други думи, ако злото се извършваше само от зли хора, светът щеше да бъде далеч по-добро място, отколкото е днес, когато *добри* по принцип хора постоянно извършват злини, защото един въображаем „авторитет“ им казва да ги извършват.